

[Tommy Dinesen]

Hr. Estrup var inde på, at vi farer frem og kræver, at de skal i spjældet alle sammen, og den slags ting. Nej, det er ikke det, vi vil.

Men jeg begyndte ærlig talt mit indlæg med at sige, at man siden 1863 har vidst, at opløsningsmidler er farlige, men har man gjort noget for at forhindre dem? Det har man i hvert fald ikke på de arbejdspladser, jeg kender. Hvis det ikke er sagligt at vente 120 år på, at der bliver truffet en afgørelse om noget, ved jeg ikke hvad.

Jeg har før været inde på, at ministerens og min baggrund ikke er den samme, og det bærer denne debat præg af. Det, der står i SFs dagsordensforslag, er det, som anerkendte danske videnskabsmænd skriver der er behov for. Men det er altså ikke sagligt. Jeg behøver ikke at sige mere!

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det er åbenbart karaktergivningens dag i dag. Nu kan man være sagligt og politisk uenig med nogle. Jeg synes såmænd ofte, at arbejdsministeren er saglig, selv om jeg stort set altid er politisk uenig med ham. Men jeg synes, at den måde, arbejdsministeren tilbageviste SFs dagsordensforslag på, var noget af det mest usaglige, jeg nogen sinde har hørt. Hvor er ministeren uenig i det konkrete indhold? Det er det, der er interessant. Ikke at alle andre kan være enige i Socialdemokratiets dagsordensforslag. Jeg har før sagt, at vi også stemmer for Socialdemokratiets. Vi synes, det kunne trænge til opstramning, at det er meget bredt formuleret, hvad det nødvendigvis også må være, når stort set alle i Folketinget stemmer for det.

Er sandheden ikke den, at arbejdsministeren ikke vil stemme for SFs dagsordensforslag, fordi punkt nr. 1 i en eller anden forstand er et brud med nogle EF-regler? Hvis det er det, det handler om, synes jeg, at arbejdsministeren skulle sige det.

Taanquist (S):

Jeg er selvfølgelig også skuffet over, at SF ikke kan stemme for vores dagsordensforslag, og jeg forstår det heller ikke rigtig. Men den grundlæggende forskel mellem hr. Tommy Dinesen og mig er nok, at jeg hellere vil gå ét skridt ad gangen, som vi er sikker på bliver gået, end at planlægge en lang travetur, som aldrig bliver til noget. Og det gør

den jo ikke på dette område. Som afstemningsteknikken er, vil hr. Tommy Dinesens dagsordensforslag nok ikke engang komme til afstemning herinde. Derfor er det selvfølgelig skuffende, at vi ikke kan få SF med på vort dagsordensforslag. Det løser ikke alle problemer på dette område, men det sætter noget i gang, og det er det, vi har ønsket.

Til arbejdsministeren vil jeg gerne sige, at svaret med hensyn til lægernes adgang til produktregisteret ikke er helt tilfredsstillende, og det er i øvrigt ikke helt i overensstemmelse med det svar, jeg tidligere har fået på spørgsmål til arbejdsministeren om det samme – dér var i hvert fald ikke nævnt den telefonservice. Men det er alligevel det, jeg kalder kringledede omveje. Hvorfor ikke lige så godt give de mennesker, der har behov for det – længere går jeg ikke – i behandlingsøjemed, en direkte adgang til produktregisteret? Det er nødvendigt.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg synes, disse konservative er nogle lystige personer, og jeg kan sige til fru Jette Thomsen, at jeg er helt sikker på, at alle mine partifæller sidder limet til højtalerne rundt omkring på værelserne og lytter til debatten. Jeg lagde godt mærke til, at der var langt flere konservative medlemmer i salen for et øjeblik siden, men de gik stort set alle sammen under fru Jette Thomsens indlæg.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil godt sige i anledning af hr. Estrups uddybende spørgsmål om § 77, stk. 2, at den naturlige konsekvens af, at den ansvarlige minister giver en dispensation under nogle bestemte forudsætninger, må være, at Arbejdstilsynet så betragter det som værende retstilstanden i Danmark, uanset om den enkelte medarbejder i Arbejdstilsynet er enig i ministerens beslutning eller ej, og derfor er det også klart, at det egentlige ansvar for en sådan beslutning oprindeligt lå hos daværende arbejdsminister Svend Auken, derefter hos arbejdsminister Grethe Fenger Møller og siden hos undertegnede. Det er derfor klart, at det er det politiske ansvar, der ligger her.

I forbindelse med anvendelsen af § 77, stk. 2, skal jeg yderligere kun understrege, at det, der kan give nogle af problemerne, er, at vi taler om henholdsvis korttidsvirkning og langtidsvirkning som grundlag for at kunne